

få en ängel på fall

K.J. Stjernström

2012-02-11

5 april - söndag

Jaha, så hur börjar man. Hej? Äh, det känns ju bara dumt. Det stod i artikeln att man skulle förhålla sig till dagboken som om det vore en människa man pratade med, men en människa som inte visste något om en. Om jag nu har kommit så långt att jag har köpt mig en blank bok och faktiskt sitter och skriver i den så är det väl lika bra att löpa hela linan ut och inte fega ur.

Anledningen till att jag sitter här och skriver är att jag läste i tidningen att inom psykvården så fanns det många av de som kände att de inte hade något att prata med och förtro sig till som blev hjälpta av att föra dagbok och få ur sig tankarna den vägen. Och det, eller snarare den jag behöver prata om är Angelica. Hon jobbar på samma ställe som jag, och jag är kär i henne. Så, då var det sagt. Jag är kär i henne, och har varit det i princip sen den första dagen vi träffades. Det är mer än ett år sen nu.

Jag kanske ska skriva några ord om jobbet. Det är en medelstor budfirma i en av landets större städer. Men jag är ingen budkille eller så, jag jobbar på godsmottagningen och lagret. Jag är den ende på lagret, så det blir lite ensamt, men å andra sidan så får jag ha allt som jag vill ha det. De flesta andra är ute och kör hela tiden, men några kostymnissar och pappersvändare sitter uppe på kontoret, som ligger på våningen ovanför. Vi är huvudkontoret, så det tar hand om alla kontor i Sverige. Tror jag. Vem vet vad chefsfolket håller på med. Iaf, där jobbar också Angelica. Hon sitter i receptionen och håller koll där uppe. Jag brukar tänka så att hon håller ställningarna där upp och jag där nere. Hon i Himmelen och jag i Helvetet. Det är lite det känns faktiskt. Inte att mitt jobb är skit och hennes är underbart, eller att vi är på var sin sida i ett religiöst krig, men vi är båda låsta vid våra arbetsplatser - jag på lastkajen och hon i receptionen. Och tyvärr är det inte mycket kommunikation som sker oss emellan. Jag börjar innan hon kommer, och hon går vanligtvis hem innan jag slutar. Den enda gången jag får se henne är egentligen på lunchen, och det är ofta som jag måste vänta in leveranser och då blir det inte att jag tar lunch samtidigt som alla andra på kontoret. Så då blir det ingen kontakt då heller.

För det är väl det som är mitt problem, att skapa kontakt. Jag har aldrig varit bra på det där att kommunicera med det andra könet. Inte med andra killar heller för den delen, men ändå. Jag begrep aldrig de där lekarna som pojkar och flickor leker, där det verkar vara meningen att pojkarna ska dra tjejerna i håret och kasta sniglar på dem, och flickorna ska jaga pojkarna med kramar och pussar. Jag tyckte att det verkade dumt att vara elak, och jag ville gärna ha pussar och kramar. Men bara därför fick jag inga.

Under hela min uppväxt, ja under hela livet, har det känts som att kärlek är en omöjlighet just nu,

att jag inte förstod, men att nästa årskurs, nästa skola, nästa jobb, när jag fyller femton, arton, tjugooett, tjugofem, då skulle det vända. Då skulle jag fatta och allt skulle bli hur lätt som helst. Men inte då. Så nu sitter jag här.

Övning ska ju ge färdighet, men när man aldrig har fått någon chans att öva hur ska man då ha en chans till någonting alls?

6 april - måndag

Har inte något att skriva, men det känns som att jag borde försöka om den här dagboken ska funka. Dagbok, usch jag gillar inte det namnet. Dagböcker är sådana tolvåriga småflickor skriver om vilka pojkar de är kära i och vilken färg på läppstift de gillar den veckan. Måste komma på ett bättre namn.

8 april - onsdag

Har funderat lite på det där med namn på boken. Jag slog upp synonymer till dagbok på nätet, och det här är de alternativ jag hittade:

- Loggbok
- Journal
- Diarium
- Liggare

Diarium kan jag knappt ens uttala, och Liggare låter ju bara korkat. Det var väl en sådan man använde till bokföring förr i tiden? Loggbok låter bättre, men det blir så båtigt. Vilket lämnar Journal. Det kanske skulle kunna funka. En journal är ju något som läkare använder för att håll koll på patientens tillstånd, så det passar ju. Journal. Det är inte bra, men det är bättre än alternativen. Fuck it, som att det spelar så stor roll vad boken heter. Journalen får den heta, så var det bra med det.

Jag sitter och skissar på inbjudningen till den årliga pokerkvällen. Vi är några från plugget som har haft en årlig pokerkväll hemma hos mig tredje lördagen i april. Så det är en återkommande

händelse som alla vet om, ifall du tyckte att jag var sent ute. Jag undrar om jag har kvar allas adresser? Hm, får slå upp det på nätet.

9 april - torsdag

Kom på något jag ville skriva om idag på jobbet, men nu när jag väl är hemma så kan jag inte för mitt liv komma ihåg vad det var. Fan också, när det väl är något jag vill skriva om så kan jag inte komma ihåg det.

Jo förresten, nu mins jag! När jag passerade receptionen på väg från lunchen så frågade Angelica om jag kunde hjälpa henne med ett lysrör som blinkade. Vaktmästaren var tydligen hemma med sjukt barn, och lysröret satt snett ovanför hennes plats, så jag förstår att hon störde sig på det. Och nu när hon bad mig direkt så kunde jag ju inte gärna stå och säga att jag aldrig bytt ett lysrör förut, så jag sa att det var klart att jag kunde hjälpa henne. Så jag gick till förrådet och hämtade en stege och hittade ett nytt lysrör. Jag passade på att undersöka det nya lysröret för att förstå hur det skulle sitta fast. Men det var kärvare än jag trodde att få loss det gamla lysröret. Tunt glas känns ju alltid så bräckligt i händerna tycker jag, så jag vågade inte ta i när jag inte visste hur det skulle vridas. Men när jag stod där uppe på stegen och vinglade och kände Angelicas blick på mig så kunde jag ju inte fega, så jag tog i och lyckades få bort det gamla röret. Jag var helt övertygad om att den skulle splittras i tusen bitar, men det gick bra. Att få i det nya röret var en barnlek jämfört med att få bort det gamla. Jag kände mig ganska duktig, men precis då ringde telefonen, så Angelica var tvungen att svara. Hon log mot mig och nickade uppskattande, så hon verkade ju glad iaf. Men det kändes lite som ett antiklimax när jag lomade tillbaka till förrådet med stegen och det trasiga lysröret. Nu när jag tänker på det så la jag nog det gamla lysröret bland de nya. Hm, det var ju inte så bra. Jag får försöka komma ihåg att flytta på det imorgon.

Jag ska nog börja ta med mig Journalen till jobbet ändå, har inte vågat det för risken att någon skulle hitta den. Men det känns ju som en ganska liten risk att det skulle ske...

10 april - fredag 10:25 (jobbets toalett på lagret)

Nu sitter jag på jobbtoaletten och skriver. Känns lite förbjudet och spännande. Dagen har inte varit så händelserik, varken på bra eller dåliga sätt. Vilket väl ändå är okej antar jag. Det kunde ju ha

varit värre. Och har varit i det förflutna. Så jag får väl vara nöjd. Det var några leveranser i morse, men nu kommer det vara dött till lunch, så jag får väl sitta och läsa antar jag. Jag kan inte... äh nu ringer det, måste sluta.

10 april – fredag 13:10 (toaletten igen)

Sitter på toaletten igen efter lunchen. Man märker att det är fredag, många har gått hem tidigare, och vi som är kvar och håller fortet ifall något skulle hända har en ganska slö känsla. Blev ganska ensamt på lunchen, typ alla andra gick ut och åt, det var bara jag som hade matlåda med mig. Hade tänkt städa lite på lagret nu på eftermiddagen, men jag tror inte att jag orkar det. Sätter mig och läser på lastkajen istället, det kan nog bli eftermiddagssol där. Skulle också vilja gå hem tidigare, men vad ska jag hem till? En tom lägenhet är ju inte så jökla lockande. Jag skulle ha gått på bio med Erik ikväll och se den nya Star Trek-filmen, men det var något som krockade, så han kunde inte. Så nu vet jag inte vad jag ska göra. Det är ju inte att det är så kul att gå på bio själv direkt...

Vänta nu, jag kanske skulle kunna fråga Angelica... Det är inte dumt, det är faktiskt helt lysande! Jag säger att jag har två biljetter, men att den jag skulle gå med fått förhinder. Det är helt oskyldigt, inga som helst baktankar. Och om hon säger nej så låtsas jag bara fråga vidare och det blir inte jobbigt för någon av oss. Fan, det är riktigt bra. Jag ska fanmig ta och göra det!

10 april – fredag 13:50 (toaletten igen)

Jaha, det sket sig såklart. Hon var upptagen, det kunde man ju ha räknat ut med lilltån. Men, det var värt ett försök iaf. Fan, jag är faktiskt ganska stolt över mig själv, att våga fråga sådär. Det är ganska modigt faktiskt. Jag var skitnervös när jag kom upp på kontoret, fan vad jag ångrade mig. Om hon inte hade sett mig genom glasdörren så hade jag nog vänt och tagit hissen ned igen. Och när jag nu var där uppe så måste jag ju ha ett ärende, och då var jag ju lika bra att ta tjuren vid hornen och fråga. Och hon lät nästan lite ledsen att hon inte kunde, men hon ville nog bara vara snäll. Tydligt skulle hon på middag hemma hos någon kompis. Som att hon skulle va intresserad av att se Star Trek med mig. Men hon log mycket och önskade mig en trevlig helg. Alltså, jag vet att det också bara var vanlig hövlighet, men att höra henne säga det var ändå väldigt trevligt. Fan, livet är inte så dåligt ändå.

11 april – lördag 14:20 (hemma)

Det blev ingen bio igår, jag orkade inte. Köpte en hämtpizza och somnade i soffan igår kväll. Vilken fredagskväll...

I morse kom jag på att jag inte fått iväg inbjudningarna till pokerkvällen, jag kan vara så tankspridd ibland. Det är nog bra att skriva dagbok så man kommer ihåg vad som hänt. Iaf, det kändes ju lite sent att skicka ut inbjudningar en vecka innan, så jag satte mig och ringde runt till det gamla gänget. Klasse och Bengt svarade inte, men jag lämnade meddelande på telefonsvararen. Fredrik var tyvärr upptagen, men resten sa att de skulle komma. Då blir vi åtminstone fem stycken, så det blir ganska lagom även om inte Klasse eller Bengt kan. Ska bli kul att se dem igen, förra året blev det ju ingen pokerkväll, så det är nästan två år sedan jag såg någon av dem. Undrar vad som har hänt i deras liv. Och vad har hänt i mitt liv? Usch, så ska man nog inte tänka, man blir ju bara deprimerad...

12 april – söndag 18:05 (hemma)

Fick ett SMS av Bengt som sa att han tyvärr inte kunde komma på lördag. Klasse har jag inte hört av. Försökte ringa honom igen, men han svarar fortfarande inte. Ärligt talat så gör det inte så jättemycket ifall Klasse inte kommer. Han och jag har väl aldrig riktigt dragit jämt. Men man måste ju bjuda hela gänget när man ska ha en återträff.

13 april – måndag 13:10 (på jobbet)

Helvete, helvete, helvete! Det blev så pinsamt på lunchen idag, Angelica stannade till vid bordet där jag satt och frågade om jag hittade någon att gå på bio med i fredags. Jag sa att det var en polare som hade kunnat, men i samma ögonblick ångrade jag mig. Varför ljög jag sådär? Det kom så naturligt, helt utan att jag tänkte. Iaf, hon frågade om filmen hade varit bra. Jag blev helt ställd, och stammade fram att jag tyckte att den var bra. Vad skulle jag säga? Hon sa att hon hört att den skulle vara bra, men att det var vissa som ogillade hur den handskades med de gamla karaktärerna. Då sa jag att jag tyckte att det inte gjorde så mycket, för att jag ändå alltid tyckt bättre om Next Generation än Original series. Åh, vad jag kände mig nördig, Angelica är ju inte den sortens tjej som man snackar Star Trek med. Men hon bara log och sa att hon kanske skulle ta och se filmen

ändå. Sen gick hon och satte sig vid ett annat bord. Så nu måste jag ju gå och se filmen, ifall hon frågar mig igen vad jag tyckte. Lika bra att jag går och ser den ikväll. Bara jag nu inte springer på henne på bion. Det skulle bli väldigt pinsamt. Hehe, intressant att den jag helst av allt vill gå på bio med är den jag inte vill träffa om jag går på bio.

Där ser man hur det går om man ljuger, även små vita lögner kan skapa stora problem. Nä, jag ska aldrig ljuga för Angelica igen. Kanske för andra, men inte för henne.

13 april – måndag 21:30 (hemma)

Filmen var faktiskt ganska bra. Förstår vad Angelica menade med att vissa inte gillade den, den hade ju några underliga vändningar. Men om det är någon filmserie som kan komma undan med tidslinjeförändringar så är det ju Star Trek. Och nej, hon var inte på bion. Fan, jag var riktigt nervös när jag satt där i halvdunklet. Framförallt när de tände ljuset i salongen precis innan filmen skulle börja. Jag förstår inte varför de gör så. Man blir liksom väckt ur mysigheten att gå på bio, och sen måste man hitta tillbaka till den känslan igen.

14 april – tisdag 18:00 (hemma)

Glömde Journalen hemma idag. Inte för att jag hade något att skriva, Angelica har inte nämnt något mer om filmen än. Varför skulle hon göra det förresten? Åh, idag har varit en ganska tråkig dag över huvud taget, har inte hänt så mycket alls. Men det är väl därför man får lön, om det var roligt jämt på jobbet så skulle man göra det gratis.

17 april – fredag 15:30 (på jobbet)

Det blev en ganska jäktig vecka på jobbet, så jag har glömt bort att skriva. Fast det är klart, jag har inte haft så mycket att skriva om. Det blir ju lätt så att när man håller sig sysselsatt så hinner man inte tänka på annat. Annat är det när man inte har så mycket att göra, då vandrar tankarna iväg med en gång. När man har haft en långsam dag och blir lite stillasittande så känns det som att när väl jobb dyker upp så känns det som att det inkräktar och är i vägen, och den minsta lilla skitsak kan bli

jättejobbig. Men om man bara är uppe i varv så kan man få hur mycket som helst gjort på en dag. Men nu har stressen börjat mattas av, så nu hade jag faktiskt tid att sätta mig.

Jag borde ju skriva mer om Angelica, eller snarare om mina tankar och känslor till henne, men jag vet inte riktigt hur jag ska göra och var jag ska börja. Det är ju så svårt att sätta ord på det hela. Men det är väl det den här ”övningen” är till för, att jag tvingas sätta ord på mina tankar. Det jobbiga med det är att jag inte vet hur jag ska förhålla mig till det jag känner. Visst har jag varit lite småkär tidigare, men det har varit på trygg distans utan någon som helst tanke på att göra något av det. Men nu, när objektet för passionen finns mitt framför näsan på mig, och jag faktiskt har en chans, så vet jag inte vad jag ska ta mig till. Eller chans, det har jag nog inte men det finns iaf en möjlighet, hon är ju singel och så. Det är inte som när jag vara liten och blev kär i Carrie Fischer när jag såg Star Wars för första gången, och sen insåg att hon är typ 25 år äldre än mig. Shit vilken tankeställare jag fick av det. Men nu är det något helt annat, det är på riktigt liksom. Men när jag ser Angelica känns det ändå överkligt, som att hon var med i en TV-serie jag följde eller nått. Hon är en person jag känner igen och vet en hel del om, men samtidigt vet jag väldigt lite, och hon är i princip ovetande om min existens. Men samtidigt så vet jag ju att det inte är så, jag är ingen anonym betraktare, jag är en människa i hennes närhet, som alla andra. Varför är jag uppväxt med påhittade världar och så ovan vid verkligheten?

Helgen är fulltecknad i kalendern. Imorgon är det pokerkvällen och på söndag ska jag hem till mamma och hälsa på, det var ett tag sedan jag var där. Får lite dåligt samvete att jag träffar henne så sällan, hon har det nog inte så lätt nu sen pappa dog. Man tänker så ofta att man ska hitta på något, men det blir ju lätt så att det inte blir nått. Nej, nu är det nog dags att sluta skriva, är för trött för det här. Det blir ju bara dravel ändå.

18 april - lördag 10:30 (hemma)

Ikväll är det pokerkvällen! Ska iväg och handla mat och öl. Tänkte göra tacos, det är bra och enkelt att äta på många. Och om det blir mat över så kan man göra paj av det. Undrar hur mycket öl jag ska köpa. Man dricker kanske fem-sex per person. Så om jag köper sju per person så borde det räcka. Hoppas det inte blir jätte sent, ska till mamma imorgon. Äsch, det skrev jag ju igår. Minnet är bra men kort, som mamma skulle ha sagt.

18 april - lördag 15:40 (hemma)

Fick ett meddelande att Andreas fått förhinder. Men man kan ha en bra pokerkväll på fyra man. Det blir lite mycket mat och öl bara, men då är det ingen risk att det tar slut iaf!

18 april - lördag 19:30 (hemma)

Det blev ingen pokerkväll. Varför säger folk att de ska komma när de inte gör det? Jag hade sagt att vi skulle ses klockan sex, men när ingen hade kommit eller hört av sig klockan sju så ringde jag runt. Olle och David svarade inte, men jag fick ett meddelande från David snabbt efter som sa att han glömt bort och fått förhinder. Innan jag han ringa Tommy så fick jag ett exakt likadant SMS från honom. Rickard svarade, men sa att han var tvungen att vara hemma med sin son som var sjuk. Men det lät mer som om han var på en fest om man ska gå på bakgrundsljudet. Jag blir så trött! Och här står jag med två kilo tacoköttfärs och ett kylskåp fullt med öl. Då vet man vad det blir för matlåda den närmaste tiden...

19 april – söndag 19:00 (på bussen på väg hem från mamma)

Gårdagen var ju inte så kul, så jag trodde att det skulle vara upplyftande och avkopplande att hälsa på mamma. Det borde ju inte vara så svårt att toppa gårdagens fiasko liksom. Men hon bara klagar en massa på att jag aldrig hör av mig, så hela eftermiddagen blev ett enda utdraget tjtande. Det värsta var att hon hela tiden kom tillbaka till mitt privatliv, eller snarare min brist på privatliv. ”Har du hittat någon flickvän än?” ”Aldrig kommer jag väl få bli farmor...” ”Du skulle behöva en kvinna i ditt liv!” ”Det har börjat en söt flicka på ICA, du kanske kunde gå och prata med henne?” Vad vi än pratade om så kom hon alltid tillbaka till samma ämne, och det jobbigaste var att hon liksom försökte lösa problemet helt på egen hand. Förstår inte hur hon tänker.

20 april – måndag 17:50 (hemma)

Åh, jag är så exalterad!! Idag fick vi höra att vi skulle ha firmafest den 6:e maj och att det skulle vara maskerad! Men det är inte därför jag är exalterad, eller jo delvis. Det är en bidragande faktor

till uppmärksamheten, utan festen skulle den inte vara möjlig.

Såhär var det iaf. På lunchen lyckades jag inte bara pricka in att äta samtidigt som Angelica, jag fick också sitta vid samma bord som henne! Okej, det är inte som att vi var ensamma eller så, men ändå var det väldigt trevlig. De pratade om festen när jag kom, och jag hann knappt sätta mig förrens Angelica frågade *mig* specifikt om jag skulle på festen! Jag blev lite ställd, var ju inte beredd på det, men jag fick tillslut fram ett ja. Då frågade hon vad jag skulle klä ut mig till, och jag sa att jag inte visste. Då sa hon att hon skulle vara ängel. Då sa jag att det passar henne. Hoppas jag inte lät för creepy, jag menade ju att eftersom hennes namn är Angelica så passar det ju att hon är ängel. Hon sa inget mer under lunchen direkt till mig, men jag kunde känna elektriciteten växa mellan oss. Hon måste ha menat att hon hoppades att vi skulle matcha med att påpeka sin kostym sådär. Måste komma på något bra som passar med en ängel. Jag känner på mig att det kommer ske något på festen. Det här kommer bli så bra!

21 april – tisdag 14:10 (på jobbet)

Det pratades om mer om festen idag. Det var en hel del som klagade på att festen skulle vara i firmans lokaler, men jag tycker inte att det gör så mycket. Jag menar, bara de försöker piffa upp det hela så blir det nog bra ändå. Men det är klart, det var samma människor som klagade på att det skulle vara maskerad.

Har inte kommit på någon bra kostym än. Gud känns lite svårt (för att inte nämna hädande), och Jesus och Moses är inte heller så lätt. Ängel är en svår sak att matcha utan att själv vara ängel, och det kan jag ju inte vara, då skulle det se ut som att jag bara kopierat henne, och jag måste ju ta chansen och visa fantasi och kreativitet. Om jag nu har någon sådan...

22 april – onsdag 22:30 (hemma i sängen)

Fick precis värsta bra idén till en maskeradkostym som passar till en ängel! Helgonet! Den gamla TV-serien alltså. Det är SÅ bra! Helgonet var ju värsta populära hos tjejerna när den gick på TV, och jag läste på nätet att det är många som tycker att det var Roger Moores bästa roll. Jag kommer så äga maskeraden, och en ängel och ett helgon passar så bra ihop! Jag kan knappt vänta. Måste ladda ned några Helgonet-avsnitt när jag kommer hem för att få till rollen rätt. Eller jag kanske

borde köpa DVD-boxen, det kan ju vara kul att ha sen också som minne.

23 april – torsdag 06:50 (hemma)

Vaknade med ett ryck i morse och mindes att jag fått en idé igår, men kunde inte komma på vad den var. Först blev jag arg, men sen kollade jag i Journalen och här stod det! Fan, man har ju nytta av den ändå.

23 april – torsdag 11:20 (på jobbet)

Hörde precis delar av en låt på radion. Vet inte vad gruppen eller låten hette, men refrängen gick typ såhär:

”Waiting for tomorrow

for a little ray of light.

Waiting for tomorrow

just to see your smile again.”

Jag blev helt tagen, det är precis så jag känner för Angelica. Jag väntar och hoppas på morgondagen, på att hennes leende ska ge mitt liv lite ljus. Jag brukar inte vanligtvis beröras så mycket av musik, men nu var jag tvungen att sätta mig ned. Shit, läskigt, jag får gåshud på armarna nu bara jag tänker på det!

24 april - fredag 20:40 (hemma)

Sitter på nätet och läser på om Helgonet. Knepigst det där att de första säsongerna var i svartvitt, det är ju svårt att veta vilken färg han har på kostymen då. Haha, min kostym är en kostym, det hade jag inte tänkt på förut! Eller kostym förresten, det verkar ju som att Helgonet var mer kavaj- är kostymtypen. Tror nog att blå och vit var de han använde mest. Då får det nog lov att bli vit, blå

kavaj känns liksom så vanligt och inte särskilt snyggt heller. Nej, vit kavaj blir mer fest!

25 april - lördag 16:23 (hemma)

Var en sväng på stan idag och tittade på kläder. Det är en jäkla tur att festen var på våren, annars hade det not inte funnits några vita kavajer att välja på. Hittade några fina, men de var lite dyra. Kände att jag inte kunde avvara 3 000:- för en maskerad direkt. Men sen hittade jag en ganska ok för 699:- på Dressman, så den fick det bli. Hittade ett par passande byxor där också. Nu är bara frågan vad det är för pistol jag ska ha. Det verkar ju inte som att Helgonet hade någon specifik, så jag får väl kolla i leksaksaffärerna och hoppas att jag hittar något som inte är en cowboyrevolver eller en laserpistol.

Sitter och tittar på kavajen som hänger på garderoben, den ser faktiskt riktigt bra ut! Fan, det här kan bli riktigt bra.

26 april – söndag 20:00 (hemma)

Var och tittade efter en leksakspistol idag, men de affärer jag var i hade inga bra. Hm, man kanske får lov att köpa en på nätet istället. Jag har ju nästan två veckor på mig, så de borde ju hinna leverera i tid. Men det skulle ju kännas bättre att köpa den i affär, så man vet hur den ser ut i verkligheten och hur stor den är och så.

26 april – söndag 21:43 (hemma)

Sökte runt lite på nätet, och då såg jag att Teknikmagasinet har ganska bra luftpistoler som kan passa. Ska kolla upp det imorgon efter jobbet.

27 april – måndag 19:20 (hemma)

De hade en riktigt snygg alldeles lagom stor pistol! Och inte var den särskilt dyr heller, fast det var

en soft airgun. Köpte ett snyggt axelhölster också, så att man kan ha den under kavajen. Så nu sitter jag och skjuter prick på en tavla jag gjort av ett papper som jag tejpat fast över öppningen på en kakburk. Då stannar kulorna kvar i tavlan. De gånger jag träffar alltså, det blir nog en del kulletande senare!

29 april – onsdag 21:21 (hemma)

Sitter och försöker ladda ned Helgonet-avsnitt från nätet, men det var mycket svårare än jag trodde att få tag på dem. Det enda jag hittar är filmen med Val Kilmer, men det är ju inte den jag vill ha. Här tror man att man kan hitta allt man vill ha på nätet, men inte då... :-)

30 april – torsdag 14:12 (på jobbet)

Kom på att jag inte skrivit typ något om jobbet, men jag har väl varit upptagen med tankar på annat håll kan jag tänka. Eller så har det inte funnits något att skriva om. Men idag fick jag allt något att skriva om! Typ vid halv tio på morgonen så ringde Angelica till mig och frågade om jag kunde hjälpa henne med en stor låda som kommit. Hon ringde alltså mig direkt, och bad mig personligen om hjälp! Om inte det är ett tecken så vet jag inte vad som är! Jag gick, nej snarare rusade upp till receptionen och hjälpte henne med lådan. Det var pappersvaror till kontoret, de brukar vanligtvis komma till lastkajen och mig, men av någon outgrundlig anledning så hade våra konkurrenter som levererade (bara det är knäppt) valt att komma upp till receptionen med paketet. Men jag klagar inte, incidenten förgyllde helt klart min dag!

Kom på att det ju är Valborgsmässoafton ikväll. Det har helt gått mig förbi. Har aldrig varit så mycket för den högtiden någon gång, det blir så mycket fylleri och bråk hela tiden, och att stå och frysa vid en brasa och lukta rök är ju inte det roligaste man kan göra. Nej, jag hoppar nog över firandet i år också, det finns säkert något man kan titta på på TV istället. Första Maj är inte heller någon högtid i min värld. Har aldrig gått i något demonstrationståg eller så. Men det är ju skönt med en röd dag.

1 maj – fredag 10:40 (hemma)

När jag gick hem igår såg jag att vi fått inbjudan och info om festen i postfacket. Bättre sent än aldrig. Jag känner mig verkligen pepp. Normalt sett så brukar jag inte alls reagera positivt på sådant här, snarare tvärt om, men nu funkar det verkligen. Allt känns liksom... bra. Det är lite läskigt, nästan som om jag hade druckit alkohol men inte nått nivån där man känner sig full än. Berusad av lycka, kan man vara det?

2 maj – lördag 08:20 (hemma)

Drömde om festen. Var lite lätt psykedeliskt, men ändå kändes det på något sätt verkligt. Vi satt alla längs ett långbord, lite som vikingarna hade det. Jag letade med blicken efter Angelica, men jag kunde inte se henne någonstans. Då ser jag plötsligt att hon sitter bredvid mig, och jag blir så rädd att jag ramlar av bänken jag sitter på. Alla skrattar, men det är inte ett elakt skratt, utan mer ett skratt som att vi alla är en stor familj. Jag skrattade också, och sen sträckte sig Angelica mot mig för att hjälpa mig upp. Sen vaknade jag. Jag vet inte vad man ska läsa in i drömmen, men den var trevlig att ha iaf. Nej, nu är det allt dags för frukost!

3 maj – söndag 16:40 (hemma)

Vaknade tidigt men var helt klarvaken direkt. Det var liksom som att det kröp i hela kroppen, och det var svårt att vara stilla. Jag åt en snabb frukost och sen var jag tvungen att gå ut och gå. Jag hade väl tänkt att jag bara skulle gå en kort runda, men när jag kom tillbaka hem så kände jag ingen förändring i känslan. Om något så hade den ökat av att jag rörde på mig, så det var bara att gå vidare. Jag tror att jag måste ha gått typ två mil idag, helt galet. Så nu känner jag mig äntligen lite trött i kroppen och kan sitta still. Det måste vara spänningen över det som komma skall som gör mig så nipprig, jag brukar ju inte vara såhär.

4 maj – måndag 11:05 (på jobbet)

Tiden går jättelångsamt, det händer typ ingenting. Hade varit kul att ha med pistolen och ha att leka

med på jobbet, men jag vill ju inte riskera att spolia min utklädnad innan festen. Jag kan ju låta pistolen ligga kvar på jobbet när festen är slut på onsdag. Kan man använda den för att skjuta måsar med? Förmodligen inte, men man borde ju kunna skrämma iväg dem iaf. Vore ju typiskt skönt att så mindre fågelbajs att städa upp på lastkajen.

5 maj – tisdag 15:53 (på jobbet)

Imorgon smäller det! Har städat hela lagret och lastkajen idag, mest för att ha något att göra och få tiden att gå. Har fått tillbaka lite av det jag hade i söndags, att jag inte kan sitta stilla och ta det lugnt. Men när man är på jobbet så kan man ju iaf använda energin till något produktivt!

6 maj – onsdag 06:25

Idag är maskeraden! Jag har lagt fram kläderna på sängen och den ser jävligt bra ut. Det här kommer bli så bra!

6 maj – onsdag 16:45

Jag sitter på mitt kontor, har precis fixat till mig. Lyckades riktigt bra att få till frisyren så som Roger Moore har den i serien! Jag har ju nästan samma hårfärg som han har, och även fast hårlinjen inte är densamma så är jag nöjd.

Nu sitter jag mest och väntar på att klockan ska bli fem så jag kan gå upp till matsalen, minglet skulle börja då. Jag sitter nästan och hyperventilerar, det är så spännande. Nej, jag kan inte skriva mer, det är för svårt att hålla pennan. To night is the night! :-D

6 maj – onsdag 20:12 (bås på herrtoaletten på jobbet)

Fan, vad är det för fel på folk?! Ingen förstår vem jag är! När jag presenterar mig som Simon Templar så får jag bara som svar, ”Vem är det?” och ”Jaha, jag trodde du var James Bond.” Men

Nicklas som bara tagit på sig en röd slängkappa och en djävulsmask, honom hyllar de. Han har ju inte ens karaktärskläder på sig under, bara en vit t-shirt och jeans. Och alla vet ju att man inte ska ha en heltäckande mask för ansiktet på maskeradfester. Men han bara tar på och av den om vart annat, utan att bry sig om att vara i karaktär, och ingen verkar bry sig!

Det värsta är att Angelica som är utklädd till ängel (som hon sa till *mig*), det värsta är att hon som uppenbarligen borde hata djävulen inte gör annat än att svansa runt honom och försöka sitta i hans knä. Det är ju vi, helgonet och ängeln som passar ihop, inte de! Och så blev jag sittande med tjocka Ebba på ekonomiavdelningen. Som att vi skulle ha något att prata om, hon var ju inte ens utklädd!

Tyst, jag... äh, varför skulle jag skriva "tyst", jag behövde ju bara sluta skriva. Nicklas och Svante kom in på toaletten, och de pratade om Angelica. Jag var så nära att hoppa på dem, men jag stannade i båset och lyssnade på dem i smyg istället. Jag är så feg, jag vågar inte ens slåss för mitt hjärtas dam. Jag förtjänar henne inte.

Det de sa var typ det här;

Svante: "Hehe, Angelica är allt bra dragen ikväll."

Nicklas: "Ja jävlar, det behöver du inte säga två gånger."

Svante: "Hon är alltid på dig när hon är full. Du har mer än halva inne där, det är helt klart."

Nicklas: "Been there, done that. Och Angelica har ju typ varit med halva stan, så jävla ont om fitta har jag inte."

Hur fan kan han säga så?! Sen skrattade de och gick. Nä, det är ingen mening att jag är kvar på festen, jag går hem istället.

6 maj – onsdag 21:22 (busshållplats)

Åh fy fan, åh fy fan, åh fy fan! Det här har bara inte hänt, shit, det kan inte ha hänt. Det får inte ha hänt. Okej, jag ska bara ta några djupa andetag innan jag börjar berätta från början. Fy faan. Okej, såhär var det. När jag gick ut från toabåset så såg jag att Nicklas hade lämnat sin djävulsmask och mantel inne på toaletten. Jag vet inte varför, men jag tog på mig dem och titta på mig själv i spegeln. Det kändes som att det inte var jag som tittade tillbaka, utan att det var någon annan. Delvis var det jag, men det var samtidigt Nicklas men ändå inte. Det var som att det var en helt annan person också. Äh, jag vet inte, det kanske var ölen, men när jag stod där och försökte komma

på vem det var som tittade tillbaka så frågade jag reflektionen vad Nicklas har som inte jag har? Masken log tillbaka, som att den sa ”han har allt och du har inget”. Det kändes djävligt tomt inuti, men samtidigt var jag glad att jag inte var han och kunde behandla människor så illa som han gör. Som att jag är så mycket bättre, inte efter ikväll. Fan, jag är hundra gånger värre än han.

Där står jag och stirrar i spegeln när dörren öppnas. Jag blir skiträdd, för jag tror det är Nicklas som kommer och att han ska bli arg för att jag har hans grejer på mig. Så jag står där typ stel av skräck, men istället för Nicklas så är det Angelica som kommer in. Jag blev så chockad att jag inte fick fram ett ord, utan bara stirrade på henne. Hon sa typ ”jag visste väl att jag skulle hitta dig här” och började gå fram mot mig. Hon hade tappat glorian, glittersminket var utsmetat på kinderna och hennes glansiga ögon skrek ut hennes höga promillehalt. Ändå var hon fortfarande den vackraste kvinnan jag någonsin sett och jag var beredd att förlåta henne allt. Jag stod iaf där och försökte komma på hur jag bäst kunde säga att hon nog druckit lite mycket, och att jag kanske skulle hjälpa henne hem, men då lägger hon sina armar på mina axlar och ser rakt in i mina ögon. Eller det såg ut som att hon försökte göra det iaf, men hennes blick påminde om någon som tappat sina linser. Hon kanske hade gjort det, vad vet jag? Hon kom närmare och slöt sina armar runt min nacke och tryckte sin kropp mot min. Jag kunde känna hennes mjuka toppiga bröst genom den tunna vita sommarklänningen och hennes mage trycktes mot mitt skrev. Jag försökte backa undan för att hon inte skulle känna min stående kuk genom byxorna, men handfatet kom i vägen, så jag kunde inte göra något. Först trodde jag att hon inte märkte något, men sen sköt hon mig ifrån sig och jag tänkte att nu kommer hon bli rasande. Men hon bara log pillimariskt och lät sin högra hand glida ned längs min bröstorg för att sedan slutas kring min kuk. Inte utan problem ställer hon sig på knä framför mig, tar fram min kuk och börjar suga. Herregud, jag kan knappt tro det, men jag vet att det har hänt. Det jag drömt om så länge, att det kunde bli såhär.

Så jag står där och tänker att Angelica har min kuk i sin mun, men jag kan inte komma på vad jag ska göra. Ska jag säga något, smeka hennes blonda hår, inget av det jag kunde komma på verkade vettigt. Efter vad som kan ha varit en evighet eller en sekund, jag kan ärligt inte säga vilket så slutar hon suga och ställer sig vingligt upp. Hennes ögon har fått en hunger som både skrämmer och lockar på samma gång. Hon drar ned sina trosor till knäna och drar upp kjolen samtidigt som hon böjer sig fram över handfatet. ”Ta mig, jag vill ha dig i mig!” säger hon, men jag bara står där helt handfallen, så hon tar tag i min kuk igen och styr den in i sig. Jag vet inte vad det är, men det är som att jag vaknar till liv då, för jag tar tag i hennes höfter och försöker att inte göra henne besviken. Tiden verkar på nytt stå still samtidigt som den rör sig med ljusets hastighet, för jag har inget minne av vad som hände under själva akten. Jag vet inte hur hon visste att jag var nära att komma (kanske

hade jag gjort något ljud utan att märka det?) men hon säger, nej hon väser fram ”kom i mig.” Så jag gör det, och jag tror att hon känner det inom sig, för hon börjar stöna och ropar ut ”Ja, ja, ja! Åh, Nicklas, ja!”

Det är först då jag fattar. Det är inte mig hon har sex med, det är Nicklas. Hon tror att det är hans äckliga kuk som hon har i sig, och hon vill ha den där. I spegeln ser jag att hon har rätt, det är Nicklas som sätter på henne och inte jag. I spegeln se jag djävulen skratta åt mig, djävulen som är Nicklas. Det är som om han säger ”trodde du verkligen att du skulle kunna få henne? Jag tog henne, även fast jag inte ville ha henne. Jag tog henne med din kuk, bara för att du skulle få veta vad du aldrig kommer att få!” Sedan skrattar han igen, och jag ser att även Angelica ler mot mig i spegeln. Det är som att de båda hånar mig, så jag slår. Jag ville slå alla djävlar i världen, men den enda som fick ta emot mina smällar var Angelica. Herregud, vad har jag gjort?! Jag vet inte exakt vad som hände, men jag tror att hon slog huvudet i handfatet och svimmade, för hon föll ihop som en trasdocka på golvet.

Så där står jag iförd djävulsmask med kuken hängande från gylfen över en avsvimmad Angelica. Äcklad av vad jag gjort slet jag av mig masken och manteln och sprang från toaletten, från festen, från huset. Vet inte om någon såg mig, men nu sitter jag iaf på busshållplatsen en halv kilometer från jobbet. Jag tycker hela tiden att jag hör sirener, men sen är det ändå inget. Det är konstigt att polisen inte har plockat upp mig än, men det väntar säkert på mig hemma. Fan, hur kunde det bli såhär? Jag blir illamående bara jag tänker på det. Våldtäktsman. När blev jag en våldtäktsman? Hur i helvete kunde det bli såhär?

6 maj – onsdag 22:24 (på bussen)

Såg precis en polisbil köra i riktning mot festen. Nu är det bara en fråga om när. Spydde på busshållplatsen innan bussen hade kommit. Tur det, annars hade jag nog kräcks nu. Fy faan.

6 maj – onsdag 23:05 (hemma igen)

Blev förvånad att det inte väntade några poliser i porten. Jag hade tänkt ut vad jag skulle säga, att

jag skulle erkänna allt och följa med frivilligt. Känns lite som ett antiklimax att de inte var där. Inte för att jag ville det, men jag var så beredd på det. Jag förtjänade det. Men kvällen är inte över än.

Undrar vad de andra på jobbet gör nu? De har säkert tagit hand om henne, och plåstrar om henne medan hon berättar vad jag gjort. Alla tycker synd om henne, till och med Nicklas. Det slutar säkert med att de finner varandra efter den här traumatiska händelsen som i en amerikansk film. Åh, varför, varför?!

7 maj – torsdag 01:43

Nu har jag suttit och stirrat vid köksbordet i 2½ timme, och ännu har inget hänt.

Jag borde kanske gå till polisen själv och överlämna mig, men det bär emot på något sätt. Jag har lyft luren flera gånger, men har aldrig kommit så långt att jag slagit numret. Vad är det för nummer man ska ringa egentligen? Det är ju inte akut direkt, så 112 känns lite slösaktigt. Tänk om det var någon trafikolycka som inte kom fram bara för att jag sitter och försöker förklara vad som hänt. Nej, det är nog bättre att vänta tills de kommer.

Jag kan lika gärna gå och lägga mig som att sitta här.

7 maj – torsdag 03:17

DN kom precis. Jag hörde hur det dunsade i hallen, och tänkte att det var polisen som bröt upp dörren. Men när inget mer hände så gick jag upp och tittade, och där låg tidningen. Började läsa för att se om det stod något om våldtäkten i den, men sen kom jag på att det inte kunde göra det, tidningen var ju redan i tryck när det hände.

Funderade på att ta livet av mig för att slippa allt. Jag började till och med tänka på hur jag skulle formulera brevet, men då kom jag in på vem som skulle hitta det, och min kropp då förstås. Jag tror ju inte att någon från jobbet skulle komma och leta efter mig, de skulle nog bara ringa och vara arga när jag inte svarade, men inte följa upp det mer. Och det är nog samma sak med kompisarna. Till och med mamma skulle inte bli orolig förens om en två-tre veckor, och hon skulle inte komma och undersöka vad som hänt efter ytterligare någon vecka. Hyresvärden skulle nog inte skicka någon förrens i mitten på nästa månad som tidigast, och jag vill ju inte att mamma ska hitta mig, Tror inte

att hon skulle klara det. Om jag fortfarande känner likadant när jag sitter inne så kan jag nog ta hand om det då. Det är rätt åt dem, att de får ta hand om kroppen.

7 maj – torsdag 04:53

Kan inte sova. Jag bara... buäh!

7 maj – torsdag 06:29

Har inte fått en blund. Tröttnade på att ligga i sängen så jag satte mig i köket igen. Hade tänkt försöka äta något, men jag kan inte få ned en bit. Varje tugga är som att ha skumgummi eller wellpapp i munnen. Lyssnar på nyheterna på radion för tredje gången, men hittills har de inte sagt något om någon våldtäkt eller misshandel. Jag läser det gamla inlägget i journalen om och om igen, men kan inte riktigt fatta det. Det är som att jag sett det på film, som att det hänt någon annan och att jag bara hört talas om det. Som en riktigt dålig dröm.

Jag vet inte om jag ska gå till jobbet, eller gå direkt till polisen? Egentligen borde jag väl gå till polisen, men det känns samtidigt som att man smiter undan. Det är väl ändå bättre att våga erkänna vad man gjort för jobbkompisarna? Frågan är bara vad jag ska säga? "Hej, hade du kul igår? Själv våldtog jag Angelica och slog ned henne." Men jag behöver nog inte öva in någon förklaring, vad finns det att förklara? Det går inte att förklara, så enkelt är det. Fan vad handen skakar, jag kan knappt hålla i pennan! Nej, det är lika bra att gå.

7 maj – torsdag 07:07

Sitter i hallen med skorna på mig. Kan liksom inte komma mig för att gå ut genom dörren. Det är som att något tar emot. Fan vad barnslig jag är!

7 maj – torsdag 07:24

Sitter äntligen på bussen. Usch, jag mår illa. Snart är det över.

7 maj – torsdag 08:15 (jobbet)

Kunde inte förmå mig att kliva av vid jobbets hållplats. Satt bara och tittade genom fönstret ifall jag kunde se några polisbilar. Var helt säker på att det stod en polis vid hållplatsen, men det var bara en busschaufför. Det kändes som att hjärtat hoppade över ett slag. Så jag åkte vidare och klev av vid hållplatsen efter och gick tillbaka. Till en början gick det bra, men ju närmare jag kom jobbet, ju tyngre blev stegen. Det var ingen som väntade utanför, så jag gick in. Gunilla satt i receptionen och nickade till mig när jag passerade. Vilken lättnad det var, jag var helt övertygad om att Angelica skulle sitta där och se förebrående på mig med sitt sönderslagna ansikte.

Ingen reagerade på min ankomst, inte ens att jag var över en timme sen. Om det inte vore för Gunillas nick så hade jag kunnat tro att jag var osynlig. Det kändes som en spänning i kroppen som bara ökade och ökade och tillslut ville jag bara ställa mig på ett bord och skrika "JA, JAG VÅLDTOG ANGELICA IGÅR!" Men det gjorde jag inte. Jag gick ned på lagret, och där såg allt ut som det brukar. Så här sitter jag.

Tänk om hon är allvarligt skadad? Eller död?! Nej, då hade Gunnilla sagt något. Och chefen hade gått ut med meddelande till alla, som när Nicklas smällde med bilen förra året och bröt benet. Nej, hade det funnits något att säga så hade någon sagt det.

Så vad händer nu?

7 maj - torsdag 11:50 (jobbet)

Förstår ingenting, inte en människa har kommenterat det som hände igår! Och nu är det lunchdags. Jag kan känna hur de sitter uppe i lunchrummet och pratar. Jag vill inte gå dit, och det är inte som att jag har något behov heller, känner mig inte hungrig alls. Men samtidigt vill jag ju veta vad de säger, och vad som händer. Och så skulle jag vilja be Angelica om ursäkt. Jag vet att det jag gjorde är fruktansvärt hemskt och fel, och inte går att förlåta, men ändå vill jag be om ursäkt. Jag måste få henne att förstå att det inte var meningen, att jag trodde att hon ville. Eller ja, det förklarar sexet,

men inte slagen. För dem finns ingen förklaring. Det slog slint i huvudet, kan man kalla det en förklaring?

Nä, jag trodde inte det.

7 maj - torsdag 13:23 (jobbet)

Fan, fan, fan! Det kom precis en ASAP-leverans, så då måste jag gå upp med papper till administrationen. Fan, fan, fan, så mycket för att hålla sig undan... Åh, jag vill inte gå, vill inte träffa någon där uppe. Men jag måste, annars får jag fan av chefen. Men det kommer jag ju ändå få. Jag skulle inte ha kommit till jobbet idag. Men jag kom ju hit för att ta mitt straff, så då kan jag ju inte smyga med en sådan här skitsak.

Tänk om Angelica sitter i receptionen nu? Vad gör jag då? Fan. Men det är ju inte som att jag kan undvika henne för evigt. Det är lika bra att få det överstökad. Jag kan ju lämna papprena, be om ursäkt och överlämna mig till polisen på en gång. Som att jag har något annat val, vad skulle jag annars göra? Rymma? Vart då?

7 maj - torsdag 13:45 (jobbet)

Angelica var inte där. Vågade inte fråga Gunilla var hon var. Jag tror inte att det är någon som vet vad jag gjorde. Eller, det är klart, det är ju inget man säger sådär rakt ut. Men det var ingen pressad stämning eller så, och jag kände inga sneda blickar. Kamilla (hon som skulle ha papprena) tog glatt emot dem och frågade om jag hade kul igår. Jag blev lite ställd, men lyckades klämma ur mig att det var ganska trevligt, men att jag kände mig ganska ur fas idag. Hon skrattade igen (hon gör det ganska mycket, det är lite irriterande, det finns faktiskt saker som inte är roliga) och sa att det var en hel del som anmält sig sjuka idag. "Förmodligen fylle-sjuka" sa hon och skrattade igen. Usch.

På något konstigt sätt känns det både bättre och sämre att det inte var någon som reagerade på min närvaro. Dels var det ju skönt att inte bli konfronterad, men samtidigt var det något inom mig som förberett sig på att bekänna, och när det inte fick komma ut så finns det uppbyggda liksom kvar inuti. Lite som när man blir bajsnödigare av att tänka att "nu ska jag gå och skita" men så gör man det inte, och då känns det som en stor klump i kroppen som vill ut. Så känns det, fast klumpen sitter

i bröstet istället för tarmarna. Äh, dum liknelse, men det är så det känns.

Så vad händer nu? Jag kan ju inte gärna gå upp igen och bekänna vad jag gjort. Man kan ju inte komma sådär en halv dag efter och gör det. Och för vem skulle jag göra det nu när Angelica inte är här? Fan, det blir skit hur jag än gör...

7 maj - torsdag 19:50 (hemma)

Det var inget mer som hände idag. Inget alls faktiskt. Jag satt mest på en stol och gjorde ingenting. Hade fortfarande inte någon matlust när jag kom hem, men jag kände att jag måste ju äta något. Så jag stekte några pannkakor som jag tvingade i mig. Var inte så gott, men det känns faktiskt lite bättre att ha något i magen.

Tv:n står på, men jag tittar inte på den. Kan liksom inte koncentrerar mig på något. Borde ju vara ganska trött, har ju varit vaken i nästan 36 timmar. Jag kanske är trött ändå. Ska nog gå och lägga mig.

8 maj - fredag 18:10 (hemma)

Sov oroligt och drömde mycket, men sov iaf hela natten. Måste ha somnat nästan direkt när jag la mig. Försov mig iaf och var tvungen att rusa för att hinna till jobbet (och ändå kom jag nästan en timme försent) och i förvirringen glömde jag journalen hemma. Jag var så inställd på att jag var sen att jag glömde allt annat, och när jag kom in på jobbet så fick jag en chock som kändes som en käftsmäll. Där satt Angelica och log mot mig med en stor blåtira runt högerögat. Att se henne där fick alla tankar och känslor att komma ikapp mig (därav käftsmällan) och jag kände som om jag skulle spy. Tur att jag inte åt någon frukost, då hade jag kanske kräcks.

Hon skrattade och sa att hon tydligen inte var den enda som fortfarande kände av festen, för jag brukade ju inte komma så här sent i vanliga fall. Jag visste inte vad jag skulle säga, orden liksom satt fast i halsen. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till, ville bara sjunka genom marken. Var nära att vända i dörren och springa ut igen, men jag försökte le och nicka och skyndade vidare till den ensamma tryggheten på lagret

När jag kom ned till mig så hamrade hjärtat i 180 och jag kände mig helt svimfärdig. Jag kunde verkligen inte greppa vad det var som hade hänt. Att hon log, pratade med mig och var trevlig var helt utanför min begreppsvärld. Med tanke på vad jag gjort, det var ju mitt fel att hon såg ut som

hon gjorde. Tänkte att det kunde vara något spel, så jag gick runt och var stressad över det typ hela förmiddagen. Nu när jag tänker på det så kan jag faktiskt inte komma ihåg vad det var jag gjorde på förmiddagen. Jag är ganska säker på att det kom några leveranser, men jag kan inte för mitt liv komma på vad det var för några.

När det började bli lunch så bestämde jag mig för att gå upp och äta i lunchrummet. Jag hade inte med mig någon matlåda, men jag har konservburkar med ravioli i reserv för sådana tillfällen, så jag tog en sådan. Jag tror att det var det faktum att jag inte fick Angelicas beteende att gå ihop med mina uttänkta scenarion som lockade mig att gå upp.

När jag kom upp så satt många redan och åt, och innan jag hann värma min mat så blev Angelicas bord fullsatt, så jag satte mig vid bordet bredvid. De pratade en del om festen och Angelica sa att hon inte mindes hur hon fått blåtiran. Hon fnittrade och sa att stora delar av kvällen var suddiga. Jag vet inte om det var ett spel, eller om hon faktiskt inte mindes något? Någon frågade om det hänt något mellan Angelica och Nicklas på festen. "Kanske det" svarade hon flyende och skrattade. Så sen satt jag hela eftermiddagen och försökte förstå vad hon menade med det, men jag blev inte klok på det.

Och nu har man en lång helg framför sig. Många frågor, inga svar. Nä, jag hajar fan inte vad det är som händer.

9 maj - lördag 19:30 (hemma)

Tog en lång promenad idag. Det var som i söndags, men utan glädjen. Så jag började gå. Jag hade inget mål eller så, utan jag bara gick. Stegen blev snabbare och snabbare, och tillslut så småsprang jag. Det konstiga var att jag inte blev trött. Det var som att jag var full av energi som bara måste ut. Så jag sprang och sprang. Tillslut kom jag fram till vattnet, och då kom jag ju liksom inte längre så då satte jag mig ned. Då kom tröttheten över mig. Jag var tvungen att lägga mig ned, jag hade ont i alla leder. Fötterna värkte något otroligt, jag hade ju inte några ordentliga löparskor på mig. Så jag låg där på gräset och stirrade upp i himmelen och kände mitt hjärtas slag liksom studsas på marken och komma tillbaka in i kroppen. Jag var så trött att jag nästan inte orkade andas. Vid något tillfälle så tänkte jag "Nu dör jag. Det är såhär det känns när man dör, och nu är livet slut."

Men jag dog inte. Jag måste ha tuffat av, eller somnat iaf, för helt plötsligt stod solen mycket lägre, och jag låg och frös. Jag försökte resa mig, men det gick inte fort. Hela kroppen var stel och minsta lilla rörelse gjorde ont. Tillslut lyckades jag iaf komma upp igen, och efter lite stretchande

och masserande så kunde jag ställa mig upp och linka hemåt. Lyckligtvis hittade jag en busshållplats så jag kunde åka den största delen, annars vet jag inte om jag kommit hem. Jag köpte med mig en mosbricka på vägen, och jag hade nästan satt i mig den innan jag kom hem. Nu sitter jag i soffan hemma och känner mig helt slut. Kanske skulle gå och lägga mig.

10 maj - söndag 20:14 (hemma)

När jag vaknade i morse kände jag mig lite seg, men annars ok. Kanske lite träningsverk. Men när jag såg Journalen så kom alla tankar och minnen tillbaka. Jag lade bort boken och försökte tänka på något annat. Och efter ett tag så släppte klumpen i magen. Men när jag försökte ta upp boken för att skriva om det så kom det tillbaka med full kraft. Det är som om Journalen dömer mig och inte låter mig glömma. Den är ju den ende som vet hela sanningen. Jag ångrar att jag började skriva i den över huvud taget. Kavajen och pistolen ger lite samma känsla, men inte lika starkt. Jag undrar om Angelica också ger mig den här panikångesten?

11 maj – måndag 18:07 (hemma)

Att se Angelica var... konstigt. Den instinktiva reaktionen var samma som den för Journalen (som på inget sätt minskat, usch!) men sen övertogs den av mina känslor för henne. Det är som att mina känslor för henne vinner över minnet av det som skedde. Men Journalen gör att jag mins allt för väl. Kavajen och pistolen också, jag ska se om jag inte kan lämna tillbaka dem. Annars får Myrorna ta dem, jag kan inte ha dem kvar iaf. Men Journalen kan jag inte göra mig av med. Jag borde förstöra den, jag inser det själv, men på något sätt kan jag inte. Men jag kan inte heller fortsätta skriva i den. Det gör för ont.

Jag måste gömma den någonstans, så att det inte är någon risk att varken jag eller någon annan får se den. En vacker dag kanske jag kan ta upp skrivandet. Eller varför det? Det kom ju inte något bra ur det direkt...

3 oktober – torsdag 20:20 (hemma)

Herregud, det var länge sedan! Att så mycket kan hända på fem månader. Känslan som kommer

över mig när jag läser i dagboken är lite läskig, det är som att se om en film som man redan har sett, men för typ tio år sedan. Så man vet någonstans i bakhuvudet hur det ska gå, men samtidigt så minns man inte detaljerna. Jag vet inte vad det är för mörka tankar som jag skrev om i mitt senaste inlägg. ”Journalen” ger mig inga sådana nu iaf. Jag känner att jag måste ge en liten uppdatering, för inte kan vi lämna sagan utan sitt riktiga slut. Jag ska ta det från början.

Veckorna efter festen var inte roliga. Men livet gick sin gilla gång, och tiden tycks ju läka alla sår som man säger. Efter lite mer än en månad så började det gå rykten på jobbet. Jag visste inget från början, men tillslut fick även jag höra att det var något strul mellan Angelica och Nicklas. Jag höll mig på min kant, som vanligt, man missar ju så mycket när man är ensam på lagret. Så en dag när jag kom ned efter lunchen så hittade jag Angelica gråtandes bakom en hög med lastpallar. Jag var på väg att vända och gå, men då tittade hon upp med sina vackra rödsprängda ögon och såg mig. Hon började resa sig, men jag sa att hon kunde sitta kvar och att jag kunde gå istället. Jag sa att ibland så behöver man vara ifred. Jag gick in på mitt kontor som ligger i andra änden av lagret, och försökte se ut som jag jobbade. Men det gick ju inte att koncentrera sig på jobb i det läget, jag är ju så ovan att ha någon annan på lagret, allra minst henne. Då stod hon plötsligt i dörren och frågade om jag tyckte hon en dålig människa. Jag kunde inte begripa frågan, eller ens om jag hört rätt, så jag bad henne upprepa, och hon sa samma sak igen, ifall jag tyckte att hon var en dålig människa. Nej, sa jag, varför skulle jag tycka det? Hon tittade ned på sina skor och sa att alla andra tyckte det. Vilka andra frågade jag, och hon svarade alla. Varför säger du så? Frågade jag, och hon sa att ingen trodde på henne och ville hjälpa henne och att hon inte hade några vänner. Så jag sa att det var väl klart att en sådan vacker och trevlig ung kvinna som hon måste ha många vänner. Hon log och sa att det inte var så. Sen sa hon att jag var snäll. Jag kan fortfarande känna värmen som spred sig i kroppen när hon sa det. Sen sa hon att jag väl måste veta. Veta vad, frågade jag. Strulet mellan mig och Nicklas sa hon. Jag sa som det var, att jag hade hört något som var struligt, men att jag inte visste vad det rörde sig om. Då berättade hon att hon var gravid, och att hon var säker på att det var Nicklas som var pappan. Hon sa att de två hade haft ihop det på firmafesten, men att Nicklas inte ville kännas vid henne nu. Det var därför hon hade suttit och gråtit, för att han inte ens kunde erkänna att de haft sex, än mindre ville han veta av det som förmodligen var hans barn som växte i hennes kropp. Hon erkände att det kunde vara någon annan som var pappan, men hon kände på sig att det var Nicklas. Jag kan idag inte fatta hur jag lyckades hålla huvudet kallt, men på något sätt gjorde jag det.

Hon sa att hon inte kände sig välkommen där uppe på kontoret längre, så hon började komma ned till mig och äta sin lunch där. Jag hade bilden av att hela kontoret var lite kyliga mot Angelica innan, men nu fattade jag hur illa det var. Total utfrysning, mycket värre än jag någonsin känt av.

Stämningen var rent hotfull. En dag blev ställd mot väggen och utfrågad hur jag kunde stå på den ljugande slampans sida, bara för att jag pratade med henne. Men hur skulle jag kunna stå någon annanstans?

Hon blev ganska nedstämd av graviditeten, men valde ändå att behålla barnet. Jag gjorde mitt bästa för att trösta henne och vara där för henne. Så vi började umgås mer och mer, och när det var tid för semester och ingen av oss hade några större planer eller vilja att aktivt göra något så slutade det med att vi mest satt hemma hos henne och pratade, drack te och spelade kort. Jag vet inte om det är en variant av stockholmssyndromet, som när man är bortrest någonstans och tycker att det är ens liv nu och glömmet bort det gamla. Jag hade i princip flyttat hem till henne redan då, och när semestern var slut så var det ingen av oss som ville sluta leva som vi gjorde. Vi längtade inte tillbaka till jobbet iaf. Jag hade ju aldrig längtat dit, och hon kände inte att hon orkade gå tillbaka. Så en julikväll skickade hon ett mail och sa upp sig. Jag ringde chefen och sa att jag ville ta tjänstledigt för att plugga, och då sommarjobbaren som gjorde mitt jobb kunde tänka sig att fortsätta så gick det bra. Det kändes bättre att säga så än som det var, att jag och Angelica ville fortsätta vårt semesterliv i hennes mysiga tvåa.

Pengarna räckte i två månader. Två härliga månader. När vi inte längre kunde låtsas om problemet längre så kom Angelica med förslaget att vi skulle flytta. Vart undrade jag, och hon svarade att var som helst skulle vara bättre än här. Så vi kollade runt lite efter jobbmöjligheter, så nu ska vi flytta till Grängesberg. Hon har sagt att hon tycker det är stort av mig att jag vill vara med och stötta henne under graviditeten och sen vara där för barnet som om han (för det är en han) vore min egen. Jag ler vid tanken, om hon bara visste. Det är iaf på grund av flytten jag är hemma i lägenheten och packar ihop mina saker, och då hittade jag "Journalen". Jag vet inte var jag ska göra av den, det blir nog säkrast att slänga den ändå. Visst innehåller den minnen, men det är minnen som gått till historien nu, som har preskriberats. Man måste våga gå vidare om man ska kunna bygga något nytt.

Tack för den här tiden. Jag kan ju inte påstå att det var kul så länge det varade, men det kom något gott ur det iaf. Nej, nu måste jag sluta, Angelica kan komma när som helst.

Min Angelica.